

Casa Álamos Periódico

Numero Once, 17 octubre 2007

Er is veel, heel veel gebeurd (en ook niet gebeurd natuurlijk!) en dus is dit weer een “ouderwetse” nieuwsbrief vanuit de Spaanse Pyreneeën. Diegene die regelmatig contact met ons hebben gehad of de website bezocht hebben weten natuurlijk al het e.e.a. maar voor diegene die dit niet hebben gedaan is dit het vervolg van onze avonturen in Spanje. Niet meer dat instant-nieuws over de Expo of die gekke hobby van ons, het is allemaal weer “normaal”. Dat betekent dat er vermeldenswaardig bouwnieuws is, we even in zullen gaan op wat andere kleine ontwikkelingen, we nieuws hebben over ons huis in het Valkenburgse en dat we dus volgens ons genoeg tekst en foto's bij elkaar verzameld hebben om met jullie delen.

Subsidie voorlopig op een zijspoor

Na de inschrijvingen bij de afdeling Toerisme van de Gobierno de Aragón en de Comarca de Ribagorza doen we nogmaals een poging om subsidie te verkrijgen voor het realiseren van ons plan. Dat lukt met dien verstande dat we weliswaar voor subsidie in aanmerking komen, maar dan wel een lening moeten afsluiten. De geboden hulp van de Gobierno de Aragón bestaat namelijk niet uit geld in de vorm van een gift, maar uit een korting op de lening. Ja, zo lusten we er nog wel een paar! Omdat een lening op dit moment nog niet nodig is bedanken we de bankdirecteur voor zijn tijd en aandacht en met de belofte dat we terug zullen komen als het niet anders kan verlaten we het pand. Voorlopig dus geen subsidie en hulp, maar wel hebben we het idee dat dit onderwerp nog niet afgesloten kan worden.....

Monsters....!

Na heel wat heen en weer gebel is het op 12 september dan eindelijk zo ver: het lang gewenste bodemonderzoek gaat plaatsvinden. Drie mannen verschijnen met hun apparatuur in Visalibons. Het wordt een heel spektakel, niet alleen voor ons die zoiets nog nooit hebben meegemaakt maar ook voor de mensen van het bedrijf die het maar moeten zien te realiseren in en rond ons huis, op een voor hun vrijwel onmogelijke plek. Er wordt een soort heimgachientje naar boven gereden en deze kan nét aan het huis in om in de informatie-bodega de eerste proefboring te doen. Het omhoog geklapte mechaniek heeft slechts een paar centimeter speling ten opzichte van de bovenliggende balken, als we het eerder dit jaar niet hadden uitgegraven had het zeker nu niet gelukt, zo heb je dus nog eens eer van je werk. Voor de tweede boring kiezen de mannen een plekje op het pleintje van de kerk, dus aan de noordkant van ons huis en zo dicht mogelijk bij het “probleemgebied”. Als ook dat gelukt is wordt er een kolom rots uitgeboord en vervolgens worden er handmatig nog twee flinke gaten gegraven voor grondmonsters. Het rapport waarin straks alle gegevens vermeld zullen worden geeft de dames houvast over de te nemen maatregelen met betrekking tot de fundering en de noordzijde die als probleemkant gezien wordt. Het kost allemaal wat, maar dan weet je ook wel het een en ander!

Dit willen wij u ook niet onthouden

Omdat Hilde sinds het einde van de zomer in haar eigen huis woont, staat het door de gemeente beheerde huisje in Visalibons nu leeg. We hebben dus maar het plan opgevat om te gaan verhuizen en hebben daartoe een schriftelijk verzoek ingediend bij de gemeente. Als het gunstig uitpakt gaan we binnenkort dus verkassen van Beranuy naar Visalibons. Tenslotte hebben we vanaf het begin altijd gevonden dat dát ons dorp was. Het wordt dan wel even schikken met de ruimte maar dat hebben we er wel voor over. Wij houden u op de hoogte. De bouwvergunningen zijn binnen. Er worden nog wel wat esthetische eisen gesteld maar heel veel zaken daarvan waren wij toch al van plan uit te voeren. Goed nieuws derhalve, nu die bouwvakkers nog! Gijs is terug in de natuur, waar hij natuurlijk ook thuishoort! De reden is simpel: met het intreden van de koude periode bedacht Gijs dat hij zich maar eens moest gaan ingraven in de laag zand in zijn bak om daar te gaan liggen snurken. We zagen hem dus de laatste weken vrijwel nooit meer en hebben maar besloten dat we genoeg gezien hadden van hem. En dat zes keer per dag uitlaten voor een plasje zullen we ook niet missen! Als laatste melden we aan jullie dat de vakantiewoning in Visalibons waar we het eerder over gehad hebben in prijs verlaagt is (dat is voor jullie het goede nieuws) maar ook dat het met de kerstdagen al geboekt is (en dat is het slechte nieuws voor jullie).

Terras, trap, toiletgebouwtje en jacuzzi

Direct na het vertrek van de laatste bezoekers gaan we weer aan de slag en na een dagje onkruid verwijderen gaan we verder met het opbouwen van de centrale trap in de tuin en het buitentoilet. Begin juli, het lijkt wel een eeuwigheid geleden, is daarvoor de fundering gestort en na een bouwvak van 12 weken gaan we met meer dan

goede zin en vrij van pijntjes en andere lichamelijke en geestelijke klachten weer aan de slag. Laag voor laag krijgt de trap zijn beslag en met het steeds hoger worden ervan krijgt langzaamaan ook het naastgelegen toiletgebouwtje

gestalte. We bouwen alles op tot terrashoogte, en laten de bovenkant van de wc even voor wat het is want die moet later verder van hout opgetrokken worden, anders gaat het geheel allemaal te massief ogen (foto

linksboven). Vervolgens bouwen we de lange terrasmuur verder af en voorzien deze van een dikke laag natuursteen aan de buitenzijde (foto rechtsboven). Omdat dit een in het oog springende muur is dienen we een stuk netter en secuurder te werken dan de muren die aan de buitenkant van de tuin grenzen. Naast het toiletgebouwtje creëren we een douchebak van beton en direct daar weer naast maken we de fundering van de jacuzzi (foto linksonder). Het verhaal is bekend: bekisting, ijzeren krimpnetten erin, waterpas uitzetten, draaien en storten maar! Vervolgens houden we een opruimronde in de tuin om van de enorme bergen stenen af te komen. Alles wat goed, fraai, rechte kanten heeft en dus enigszins bruikbaar is wordt bewaard, alles wat niet door de strenge kwaliteitscontrole heen komt verdwijnt in de opening van het terras. Dat gat is nu vrijwel geheel opgevuld (foto rechtsonder) en de komende weken gaan we ons bezighouden met het op de juiste hoogte brengen, het afdichten met terrastegels (de leiplatten van het schuurdak) en het opbouwen van de banken en de fontein aan de rand van het terras. Wordt dus vervolgd zullen we maar zeggen!

Een paar biedingen en daneindelijk!!

Over aandacht voor ons te koop staande huis in Valkenburg hadden we niet echt te klagen de laatste maanden maar het bleef maar ontbreken: dat ene goede bod van die ene koper! Half september komt er ineens schot in de zaak. Er komt een eerste voorzichtig bod wat we na zo'n lange periode van afwachten met pijn in het hart (maar wel resoluut) afwijzen. We hebben al zo lang geduld, die paar maanden extra kunnen er ook nog wel bij! Vervolgens twee weken daarna weer andere kijkers en heel snel daarna een tweede en veel realistischer bod. Vervolgens een spannend weekeinde, en dan eindelijk mede door toedoen van de makelaar een nog beter bod wat we accepteren! Met andere woorden: per 1 december is ons huis in Nederland dan dus eindelijk verkocht en we zijn nu eindelijk we van die last af. Het is voor Kim en Kirsten wel even slikken, maar we doen het echt! De totale maandlasten zoals we die sinds juni vorig jaar hebben gehad gaan enorm naar beneden, aan een stuk onzekerheid komt een einde en we hebben weer wat centjes voor stenen en cement. Punt van aandacht is echter nog wel het huisvesten van onze beide dochters, maar daar wordt hard aan gewerkt.

En met dit buitengewoon goede nieuws beëindigen we deze elfde nieuwsbrief. We houden de afsluiting dus kort en wensen iedereen vanuit de Spaanse bergen (waar in de nacht van 25 op 26 september de eerste witte bergtoppen te zien zijn) het allerbeste. We maken ons op om een paar weken naar NL te gaan voor de overdracht van ons huis en het verhuizen van de meiden. Groeten van ons en het beste er mee!! SALUDOS!!!!